

Met je vingers in de klei

Thriller in drie bedrijven

door

WOLF ENGEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MET JE VINGERS IN DE KLEI** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WOLF ENGEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Eveline Haker - 42 jaar. Beeldhouwster, zeer vermogend

Arthur Haker - 45 jaar. Haar ex-echtgenoot, architect, veel minder vermogend

Victor Brinkelman - 48 jaar. Haar vriend, makelaar diep in de schulden

Nora Haan - 28 jaar. Secretaresse van Victor

Annet - 30 jaar. Dienstmeisje van Eveline

Piet Blom alias Pierre Fleur - 42 jaar. Huisbediende van Eveline

Dirk Steeleman - 62 jaar. Beheerder van het recreatiecentrum voor bejaarden "Ons Zonnetje"

Betsy Knal - 60 jaar. Beheerster van het recreatiecentrum voor bejaarden "Ons Zonnetje"

DECOR:

De drie bedrijven spelen zich af op de zesde verdieping van een modern flatgebouw in een grote stad. De woonkamer is gedeeltelijk ingericht als atelier.

Achter: Twee ramen, die uitzicht bieden op huizen en daken.

Rechts voor: Een bar met afwasbak en stromend water.

In het midden: Een boetseertafel (draaibaar) met daarop twee langwerpige vormen, die men met moeite en veel fantasie als twee menselijke figuren kan herkennen. Beide figuren worden naar beneden wat smaller, alsof zij op één been staan. Het andere been gaat op kniehoogte horizontaal naar achteren. Ernaast staat een tafeltje met boetseerhulpmiddelen en verder staat er een emmer met klei en een emmer met water. In de nabijheid liggen nog veel doeken, waarmee later het beeld wordt ontwikkeld.

Toneel voor: Gedeeltelijk ingericht als salon: Bank, fauteuils, salontafel, een kastje met een geluidsinstallatie en twee boxen. Enkele stoelen. Verder wat boeken, bloemenvazen, schilderijen, etc. Twee kaarsenkandelaars met kaarsen.

Links voor: Deur naar voordeur en keuken.

Links achter: Deur naar andere vertrekken.

TIJD VAN HANDELING:

Eerste bedrijf: Op een zomerdag 's middags.

Tweede bedrijf, scène 1: Een uur later.

Tweede bedrijf, scène 2: Twee uur later.

Derde bedrijf: Drie dagen later 's ochtends.

EERSTE BEDRIJF

Eveline, een knappe en intelligente vrouw is bezig met het boetseren van twee figuren op de boetseertafel. (draaibaar) De vormeloze, langwerpige figuren zijn minstens vijftig centimeter hoog. Ze draagt een stofjas. Ze neemt wat klei uit de emmer, plakt die tegen de vormen aan en begint te kneden en te schaven. Zo nu en dan strijkt ze met wat water uit een andere emmer de klei glad. Soms houdt ze op met modelleren en bekijkt kritisch het geheel op een afstand. Zo nu en dan neemt ze een slok koffie bij de bar. De koffie wordt bewaard in een thermoskan. Alles begeleid door gitaarmuziek in een razend snel ritme.

Eveline: Zo, hier nog wat... en daar nog wat... Er moet nog een heleboel bij! *(neemt wat klei)* Pets! Pets! *(gooit de klei met een smak tegen de figuur)* Zo, nou begint het op iets te lijken... Langzaam komt de klei tot leven... er ontstaat iets... pets... er groeit iets... pets... tot iets herkenbaars... wezenlijks... iets wat er nog niet was... begint vorm te krijgen... *(maakt haar handen nat)* even glas strijken... hier wat weg... zo is het goed... daar nog wat bij... wat is het toch heerlijk werken met klei...

Arthur: *(op. Hij is een intelligent man en houdt van sarcasme. Zij ziet en hoort hem niet binnenkomen. Hij is bohémien gekleed)* Halloho!! *(vlak achter haar)* Halloho!!

Eveline: *(schrikt hevig en steekt het plamuurmes dwars door de figuur heen)* Auwaaaaah! Goeie genade, dat ben jij!!! Je laat me wel schrikken, zeg! Dat lap je me geen tweede keer, idioot, halve gare!

Arthur: Sorry, sorry, hoor!

Eveline: Je hebt mijn figuur verpest! *(zet de muziek af)*

Arthur: Neem me niet kwalijk, ik dacht dat je blij zou zijn om mij te zien.

Eveline: Je hebt mijn beeld verpest! Nou kan ik opnieuw beginnen!

Arthur: Dat spijt me. Laat me je helpen met iets nieuws.

Eveline: Over mijn lijk. Je helpt me niks met iets nieuws. Wat kom je doen?

Arthur: Zou je me niet eerst willen begroeten zoals het hoort in onze society? Dag, dag, lief meisje. *(kust haar op de wang)*

Eveline: Dag, ouwe gek. Je wordt steeds gekker met het vorderen van de leeftijd. Trouwens, je krijgt een buikje. Nora zorgt te goed voor je.

Arthur: Nora is een engel. Ze kookt uitstekend, mag ik wel zeggen.

Eveline: En overdadig. Daar word je lui en vadsig van.

Arthur: Liefste, je bent kwetsend. Ik geloof niet dat je gewezen echtgenoot en minnaar dat heeft verdiend.

Eveline: Gewezen echtgenoot kan ik me nog herinneren. Wil je koffie?
Trouwens, je kunt niet blijven, ik verwacht bezoek.

Arthur: Dit bezoek in acht genomen is je aanbod meer dan genereus.
Wie moet er komen?

Eveline: *(gaat door met boetseren om de schade te herstellen)* Ja of nee?

Arthur: Graag.

Eveline: Daar in de kan. Schenk jezelf maar in, er moet nog ergens een schoon kopje staan, anders spoel je er maar één om. *(hij doet dit en schenkt zich in)* Er komen mensen naar mijn werk kijken. Dit hier is de maquette voor hun opdracht, maar het is nog niet af. Wat kom je eigenlijk doen?

Arthur: Mijn weg leidde naar jou door een soort van gedrevenheid.

Eveline: Heb je geld nodig?

Arthur: Altijd, dat weet je toch. De zaken gaan slecht.

Eveline: Dat dacht ik al.

Arthur: Architecten hebben een hard leven tegenwoordig. De meeste gebouwen blijven veel te lang staan. Maar ik heb een leuke opdracht in de wacht weten te slepen en daarvoor heb ik een paar tekeningen nodig die hier nog moeten liggen, als Victor ze tenminste niet ingepikt heeft.

Eveline: Waarom zou Victor die willen inpikken?

Arthur: Je weet maar nooit. Misschien voor een knus huisje voor jullie twee.

Eveline: Ik geloof niet dat zijn plannen in die richting gaan.

Arthur: Natuurlijk niet. Dat heeft hij ook helemaal niet nodig. Ik zie; je hebt het hier volkomen naar je in. Je bent een tevreden vrouw geworden.

Eveline: Zit me niet te jennen.

Arthur: Ik meen het. Je hormonale evenwicht straalt me tegemoet en je bent aan het creëren. Wat wordt het?

Eveline: Twee trimmende bejaarden.

Arthur: Heel orgineel. Denk je dat het nog herkenbaar wordt?

Eveline: Dat is nou een typische vraag van een dilettant die in zijn mateloze onwetendheid de herkenbaarheid aan de orde stelt. Net als het begrip "mooi". De herkenbaarheid laat ik aan jou over met je tekeningen van huizen en aanverwante bouwsels.

Arthur: Mag ik dan als volslagen leek nederig de vraag stellen welk criterium jij dan wel hanteert?

Eveline: De vormen van deze twee beelden hebben een transcendente uitstraling op de toeschouwer.

Arthur: Je meent het!

Eveline: *(voelt niet het sarcasme)* Zinnelijke en bovenzinnelijke gevoelens zullen zinderend gaan overheersen.

Arthur: Heel gevaarlijk.

Eveline: *(gaat door met werken en kletst de klei op de vormeloze twee zuiltjes)* Deze materie, de oer- en oeroude grondstof van moeder aarde kiest een eigen weg...

Arthur: Dat zie ik nu ook.

Eveline: *(onverstoorbaar)* Om dan langzaam te verrijzen, teneinde een eigen leven te gaan leiden, zoals een feniks uit de as...

Arthur: Treffende beeldspraak. Gaat dwars door je heen!

Eveline: *(nog steeds in extase)* De klei kent zijn eigen wetten, de wetten van de esthetica, die je dwingen om de schoonheid van de vorm tot zijn recht te laten komen...

Arthur: Heel frappant. Bijzondere zienswijze, moet ik wel zeggen.

Eveline: Langzamerhand ontstaat er een sensuele vorm, die de lustgevoelens van de toeschouwer wakker schudt...

Arthur: We komen tot de kern, ga door!

Eveline: Onbewust ondergaat die de drang om het beeld te aaien en te liefkozen...

Arthur: Onvoorstelbaar! Daarvan was ik me nog niet bewust.

Eveline: En daar gaat het nu juist om: Het verschil tussen bewust en onbewust waarnemen.

Arthur: Ah, nou snap ik het. Je ziet niet, wat je ziet en je ziet, wat je niet ziet.

Eveline: Heel juist, heel juist. Het is de onbewuste waarneming die de grote rol speelt in de kunst. Onze hersenen vullen aan wat er niet is tot een volmaakte vorm.

Arthur: Zeker, ik zie nu duidelijk wat er niet is.

Eveline: *(voelt het sarcasme nu aan en smakt woedend een flinke klodder klei op een van de staande langwerpige vormen)* Hou me niet voor de gek! Ik probeer je iets uit te leggen!

Arthur: En ik doe een uiterste poging om je te begrijpen.

Eveline: En dat lukt niet altijd, hè? Dat is je al jaren niet gelukt!

Arthur: Ik probeer op rationele wijze je te doorgronden.

Eveline: Zo, rationeel doorgronden noem je dat! Dat sarcasme van je met dat neerbuigende toontje ken ik maar al te goed! Fijn dat je rationeel zo je best doet. Dat gevoelsleven van jou staat daarentegen op een laag pitje.

Arthur: Dat moet jij nodig zeggen! Met jou is geen discussie mogelijk. Je wikkelt je in een brij van woorden om je onkunde te verbergen. Woorden, waar geen hond iets van begrijpt!

Eveline: Waar jij niets van begrijpt. Het is geen wonder dat je er geen

snars van snapt van hetgeen ik je aan je verstand probeer te brengen. Daarvoor ben je niet kunstzinnig genoeg!

Arthur: Ah, en jij bent zo kunstzinnig! De creactieve mens, ver verheven boven alle aardse schepsels, die nog maar nauwelijks kunnen volgen wat jij doet!

Eveline: Ik rotzooi maar wat aan, bedoel je?

Arthur: Je slaat de spijker op de kop!

Eveline: Je denkt: Die staat maar in de klei te wroeten!

Arthur: Je bent niet ver bezijden de waarheid.

Eveline: Ik klodder er maar op los, hè? *(smijt woedend de klei op de figuren)*

Arthur: Je tilt een tikkeltje van de sluier op. Er komt licht in de zaak.

Eveline: Ik sta hier maar te klunzen, hè? Dat denk je toch, hè?

Arthur: Dat hoor je mij niet zeggen.

Eveline: Nee, je zegt niet veel maar je denkt des te meer. Ik kan je horen denken. En zo'n armzalige, armetierige gedachtengang kun jij alleen maar hebben.

Arthur: Het is natuurlijk behelpen voor een vrouw zoals jij, die nog maar pas is rijk geworden. Je moet je toch ergens mee bezig houden!

Eveline: Nu word je toch werkelijk onuitstaanbaar. Je bent gewoon jaloers, man! We zijn te vroeg uit elkaar gegaan en nu vis je achter het net.

Arthur: Gelukkig heb ik dat geld van jou niet nodig. Pas maar op voor kapers op de kust!

Eveline: Ah, je denkt me te moeten waarschuwen. Buitengewoon edelmoedig! Raadgevingen van jou heb ik niet nodig!

Arthur: Nou, dat weet ik nog zo net niet. Een vrouw alleen hoeft niet aantrekkelijk te zijn, als ze maar in goede doen is?

Eveline: Welja, nou krijgen we dat weer. Ik ben niet meer aantrekkelijk!

Arthur: Ik heb gezegd dat je juist wel aantrekkelijk bent. Met geld is alles te koop.

Eveline: Oh, wat ben jij een hufter! Wat een smerige insinuatie! Zo platvloers, zo gemeen, zo laag bij de grond, zo goedkoop heb ik je niet eerder meegemaakt....!

Arthur: En jij dan? Jou ontbreekt een goede dosis aan zelfkennis! Anders had je nooit met je vingers in de klei gezeten!

Eveline: Nou is het genoeg, versta je me? Genoeg!!! Geef me onmiddellijk mijn huissleutel terug en lazer op!! *(bel)* Zit me hier de boel te verzielen! *(beent naar de deur en schreeuwt)* Annet! Annet!!

Annet: *(afzijds)* Ja, mevrouw.

Eveline: Doe even open, wil je?

Annet: *(afzijds)* Ja, mevrouw.

Eveline: Dat zullen die mensen wel zijn. Die komen veel te vroeg. Het is nog niet af, dank zij jou.

Arthur: Heb jij een hulp in de huishouding?

Eveline: Hoe kun je dat zo raden.

Arthur: Zo, zo, dat kan er nu wel van af.

Eveline: Als jij in onze tijd wat meer had verdiend, dan had dat allang gekund. Trouwens, ik heb ook een mannelijke bediende, Piet Blom.

Arthur: Piet Blom? Piet Blom? Ergens komt me die naam bekend voor.

Eveline: Heeft in de gevangenis gezeten wegens oplichterij en werd ontslagen door gebrek aan bewijs. Hij werd daarna kok. Uitstekende Franse keuken. Hij noemt zich nu Pierre Fleur.

Arthur: Zo, zo, Pierre Fleur. Hij brengt zeker veel fleur in je leven.

Eveline: *(neemt wraak op zijn pesterijen)* Pierre is een schat! 's Morgens brengt hij me thee op bed.

Arthur: Dat is aardig van hem.

Eveline: En als hij mij moet wekken dan kust hij mijn hand.

Arthur: Wat een lieve kerel toch, die Pierre.

Eveline: *(nu op dreef)* Hij mag ook mijn rug inzepen.

Arthur: Wat aandoenlijk. Je verlangt niet weinig van hem, moet ik zeggen.

Eveline: Hij heeft zulke heerlijke, zachte handen!

Arthur: Ik kan me hem niet anders voorstellen dan met heerlijke, zachte handen.

Eveline: Voor Pierre hoef ik me helemaal niet te schamen.

Arthur: Als ik het niet al dacht.

Eveline: En de Franse keuken van Pierre is verrukkelijk.

Arthur: Ik meende al een bepaalde knoflookgeur bij je te bespeuren.

Eveline: Begin je weer? *(Victor komt aangerend. Hij is een fatterig type en spreekt geëxalteerd. Hij gebruikt veel aftershave en heeft een voorliefde voor kleurrijke shawls. Hij is van beroep makelaar en heeft geldzorgen. Hij brengt bloemen mee. Hij omhelst Eveline zonder Arthur te zien)*

Victor: Daar ben ik! Eindelijk! Dag, mijn lieve schat, dag mijn engel! Dag, mijn lief, lief Evelientje, wat heb ik je gemist! *(veel gekus)*

Eveline: Dag Victor, daar ben je!

Victor: Ja, ja, Evelientje, daar ben ik, in mijn eigen ego! En nu heb ik je!

Eveline: En daar heb je me!

Victor: Meisje, meisje, je ruikt verrukkelijk. Zo intens en toch zacht lenteachtig! Wat heb ik moeten doorstaan, wat heb ik geleden, wat heb ik naar je verlangd! Wanneer zagen we elkaar voor het laatst? Waren het jaren, waren het eeuwen? Lieve, lieve schat, elke seconde verlangde ik naar je. Je beheerst mijn leven, mijn denkvermogen, mijn

totale ego. Mijn gelukzaligheid kent geen grenzen nu ik je in mijn armen mag sluiten. Je zachte vormen doen me sidderen van extase, van ongebreidelde wellust, van innerlijke driften die mijn lichaam doorwoelen.

Eveline: *(lachend)* Kalm, Victor, kalm aan! We zijn niet alleen!

Victor: *(ziet Arthur nog steeds niet)* Natuurlijk zijn we niet alleen. *(gaat door met zoenen)* Nooit en te nimmer zullen we alleen zijn! Wij kunnen toch niet alleen zijn en ons alleen voelen. Ons leven is zo volmaakt, zo intens, zo blij, zo diep en diep gelukkig, dat ons nooit een gevoel van eenzaamheid kan overvallen. Dat is verleden tijd, dat behoort tot de geschiedenis, dat hebben we ver achter ons gelaten.

Eveline: Victor, kalmeer nou een beetje. We zijn hier niet alleen. Daar staat mijn man. Mijn gewezen man, wil ik zeggen, mijn ex.

Victor: Jouw ex? Jouw waarachtige ex? In eigen persoon? Zo maar naar je toe gekomen uit eigen beweging? Oh, wat vind ik dat geweldig dat het mij vergund is om hem te leren kennen. Het is alsof ik overmand werd door een voorgevoel en dus heb ik bloemen meegebracht. *(duwt de vokomen verbijsterde Arthur de bloemen in de hand)* Victor, Victor Brinkelman, Brinkelman en Co., makelaar en vriend van Eveline.

Eveline: Arthur, mijn ex.

Arthur: Aangenaam kennis met u te mogen maken.

Victor: Ach laat toch dat afschuwelijke "u" achterwege! Mijn eigen ego heet gewoon Victor. We zijn toch als het ware één familie, één hechte band die ons omsluit, die ons samenvoegt, die ons aaneen ketent, voor altijd aaneen smeedt. Hééé! Wat aanschouwt mijn nieuwsgierige blik? Zie je het goed en bedriegen mijn ogen me niet? Evelientje, mijn schat, ben jij aan het werk? *(bekijkt de twee beelden op de draaitafel)* Ik sidder, ik beef! Een nieuwe creatie uit de welgevormde handen van mijn lieve kunstenares. Ik zie, als mijn omfloerste blik mij niet bedriegt, een beeld, nee, zeg niets, twee beelden, die haar dromen verwezenlijken in figuratieve vorm en toch een beetje abstract! Nee, zwijg en zeg geen woord! Ik wil elk gevoel van twijfel verbannen en onthullen wat het voorstelt.

Eveline: Geef mij maar de bloemen, Arthur, die zet ik in een vaas.

Victor: Heel sterk! Overweldigend, moet ik wel zeggen.

Arthur: Wat is zo overdadig?

Victor: *(loopt achteruit en kijkt met één toegeknepen oog)* De creatie, de vorm van het geheel straalt een geweldige spontaniteit uit. Het is een waar wonder! Langzaam uit het onderbewuste krijgen de abstracte vormen van de materie gestalte. Duidelijk concreet, figuratief herkenbaar enerzijds, maar dan weer anderzijds in nevelen gehuld. De ware gedaante wil nog even op zich laten wachten, als een embryo

die op het punt staat een baby te worden. De materie kiest haar eigen weg...

Arthur: ...En verheft zich...

Victor en Arthur: Als een feniks uit de as!!!

Victor: Precies, dat wilde ik zeggen en jij wist het al.

Arthur: Ergens gehoord.

Victor: Sidder en beef jij ook zo bij het aanschouwen van deze beelden?

Arthur: Ik krijg meer van die rilligen.

Victor: Kippenvel, Arthur! Kippenvel! De kijker is onderhevig aan zinnelijke en bovenzinnelijke lustgevoelens!

Eveline: Ga je niet wat te ver in je enthousiasme, lieve?

Arthur: Je wilt het als het ware strelen, is het niet?

Victor: Wat ben ik gecharmeerd dat jij dit ook zo aanvoelt. Het onweerstaanbare gevoel bruist op om de materie te betasten.

Arthur: De vormen van dit beeld hebben een transcendente uitstraling!

Victor: Ik ben getroffen door deze vlijmscherpe analyse. Het lag me op de tong om precies dezelfde bewoordingen te uiten, maar jij was me net voor! Ons rest nu alleen nog de vraag van de herkenbaarheid.

Arthur: Totaal onbelangrijk! Volkomen uit de tijd! Net zo ouderwets als de vraag of iets "mooi" is. De herkenbaarheid is niet aan de orde! Zonder je te willen kwetsen moet ik vaststellen dat deze vraag typisch door een dilettant gesteld kan worden, in zijn mateloze onwetendheid.

Eveline: Arthur! Zo is het wel genoeg!

Victor: Excuses, duizendmaal excuses! Natuurlijk, dat had ik moeten weten. Wat een onvergeeflijke naïviteit! Hoe heb ik me toch zo grof en ongenueanceerd kunnen uiten! Natuurlijk is de herkenbaarheid van generlei betekenis, what ever! Het is het intuïtieve gevoel dat hier telt.

Arthur: *(die er maar niet genoeg van krijgt om hem voor de gek te houden)* De innerlijke waarden!

Victor: Precies, de innerlijke waarden! Ik wilde precies hetzelfde zeggen.

Arthur: We zitten gewoon op dezelfde golflengte.

Victor: Ik vind het geweldig dat jij zo een fijn genuanceerd gevoel hebt voor de beeldende kunst.

Arthur: Gevoelig en fijn besnaard is het vereiste.

Eveline: Ha, ha, ha!

Victor: En toch, ondanks het gevaar om te worden verbannen naar het kader der onwetendheid, moet ik toch toegeven dat bij het aanschouwen van deze creatie bij mij een wat meer concrete gedachtengang de overhand begint te krijgen.

Arthur: Je wilt gewoon weten wat het voorstelt. Wat een afschuwelijke gedachte.

Eveline: Pas op Victor, hij neemt je in de maling.

Victor: Nee, lieve schat, Arthur weet heel veel van de beeldende kunst af en ik ben maar een armzalige leek, waarmee men alleen maar medelijden kan hebben. En zijnde in deze hoedanigheid is het mijn wens, hoe onbenullig die ook mag zijn, te ervaren, wat deze twee beelden mij toefluisteren.

Arthur: Heel gevaarlijk! Je begeeft je op glad ijs! (*imiteert hem*) Durf dat toch niet aan! Laat dat beeld toch zwijgen!!

Eveline: 't Lijkt wel een operette. Zetten jullie dat op muziek? Arthur, schenk ons iets in. Er moet nog ergens een fles wijn staan. Er staan ook nog wel een paar glazen.

Arthur: Wil je een wijntje, Victor, om op de kennismaking te drinken?

Victor: Niets liever dan dat! Op een harmonisch samenzijn! Maar eerst moet ik toch Evelines creatie doorgronden. (*draait met één toegeknepen oog om de twee figuren heen*) Die zegt me veel, heel veel zelfs. Nee... zeg niets, dat is... dat is... dat kan niet anders zijn dan... dat is ongelooflijk... die subtiele vormen... zo harmonisch... dat is... dat is... moeder met kind!!! Ja, moeder met kind, dat is het!

Arthur: Mis, ha, ha, ha! (*met de wijn bezig*)

Victor: Heeft mijn intuïtie mij bedrogen, Eveline?

Eveline: Nee, lieverd, het had best moeder en kind kunnen zijn.

Arthur: Maar het is het niet. Dat zijn twee bejaarden, die aan het joggen zijn.

Victor: Oh, wat een dramatische vergissing. Natuurlijk, nu zie ik het duidelijk, twee oude mensen in beweging in het bos, ik snuif de boslucht op vermengd met de odeur van eerlijk zweet. Natuurlijk, alles wordt me nu duidelijk en gelukkig is er nu een einde gekomen aan lang gekoesterde twijfels, die ik verborgen hield voor Eveline.

Eveline: Victor, je bent een schat. Ik moet je kussen.

Victor: Oh, Eveline, mijn excuses, ik smeeek om pardon, je vergeeft mij dus.

Eveline: Ik vergeef het je. (*zoen*)

Arthur: Hier komt de wijn! (*zet de glazen op tafel. Bel*)

Eveline: Jongens, wat fijn dat jullie het zo goed met elkaar kunnen vinden.

Victor: Ik had geen andere verwachtingen kunnen koesteren. Santé!

Eveline en Arthur: Cheers!

Annet: (*een onnozel wicht van een jaar of dertig komt op*) Mevrouw, aan de deur staat een man met een vrouw...

Eveline: En, wat willen ze?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto